

Sygn. akt IV CSK 330/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Miastu M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 stycznia 2015 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwane Miasto M. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sąd Apelacyjny z dnia 27 stycznia 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparło na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Skarżący nie przedstawił dostatecznych argumentów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie zagadnienia prawnego, na które się powołuje.

Skarżący nie wykazał także, aby istniała potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do

spełnienia rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepublikowane). Wymagań tych nie spełnił skarżący, wskazując na potrzebę wykładni art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz.U. 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.). Skarżący, powołując się na występujące rozbieżności w orzecznictwie, w sposób niedostateczny wykazał istnienie tego stanu rzeczy, ograniczając się jedynie do wyróżnienia odmiennych podejść interpretacyjnych dotyczących wykładni art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty wyrażanych przez Sądy *meriti* w sprawie, której dotyczy wniesiona skarga kasacyjna, podczas gdy wskazany przepis był przedmiotem wykładni zarówno Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 26 marca 2015 r., V CSK 376/14, nie publ.), jak również sądów administracyjnych (por. wyroki NSA z dnia 24 marca 2009 r., II GSK 284/08, z dnia 17 stycznia 2008 r., II GSK 317/07 oraz z dnia 26 marca 2013 r., II GSK 2404/11, nie publ. oraz wyrok WSA w Gdańsku z dnia 3 sierpnia 2011 r., I SA/Gd 315/11, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).